

БОЛЕСТ И ЗДРАВЕ

1. Патологичната реакция е:
  1. Реакция на организма на извънредни дразнители.
  2. Продължителна, неадекватна реакция на организма.
  3. Краткотрайна, неадекватна реакция на организма.
  4. Краткотраен, адекватен отговор.
  5. Специфичен отговор на ендогенни нокси.

2. От гледна точка на болестта патологичният процес е:
  1. Генерализирана реакция на организма.
  2. Местна проява на болестта.
  3. Последица на всяка болест.
  4. Патологична изява на реактивността.
  5. Паралелен патологичен феномен.

3. Патологичният процес представлява:
  1. Стабилна верига от патологични връзки.
  2. Интеграл от патологични феномени.
  3. Комплекс от патологични и защитно-приспособителни реакции.
  4. Единство от разнородни реакции.
  5. Комплекс от нетипични за организма реакции.

4. Патологичното състояние е:
  1. Обсебващ вниманието патологичен процес.
  2. Бавно развиващ се патологичен процес.
  3. Последица на патологичен процес.
  4. Пробуден порочен кръг.
  5. 2, 3.
  6. 1, 3, 4.

5. Болестта е нарушена жизнестойност на организма, която се характеризира с:
  1. Причинна обусловеност. Детерминираност.
  2. Нарушени корелации и регулации.
  3. Недостатъчна приспособимост.
  4. Ограничена /до загубена/ работоспособност.
  5. Качествено ново състояние – отрицание на жизнестойността.
  6. Всичко посочено.

6. Периодът, през който патологичният агент въздейства върху организма, но няма признаци на заболяване се нарича:
  1. Продромален.
  2. Манифестен.
  3. Скрит / латентен /.
  4. Пасивен.
  5. Ареактивен.

7. Най-съществената особеност в периода на пълно развитие на дадена болест е:
1. Наличието на неспецифична симптоматика.
  2. Развитието на специфични за дадена болест признаци.
  3. Извратените, неадекватни реакции на организма.
  4. Преходът от хипер-, към хипоергична реактивност.
  5. Изграждане на специфичен имунитет.
8. Изходът от болестта е:
1. Пълно оздравяване.
  2. Патологично състояние.
  3. Смърт.
  4. Ремисия.
  5. Всички посочени.
9. Пълното оздравяване означава:
1. Възвръщане към изходното, предболестно здраве.
  2. Формиране на ново, "модулирано" здраве.
  3. Постболестно репрограмиране.
  4. Активирана здравна мотивация.
  5. Стабилизиране на генетично кодираната жизнена програма.
10. Кои механизми участват във възникването на всяка една болест:
1. Кортико-, и висцеро-висцерален.
  2. Алергично-репродуктивен и дизметаболичен.
  3. Автоимунен и клетъчно-индуктивен.
  4. Рефлексен, хормонално-хуморален и клетъчно-тъканен.
  5. Хипо-, хипер-, и дизбиотичен.
11. Защитните реакции са мерки на организма, които:
1. Недопускат или премахват патогенния агент.
  2. Заместват изгубени физиологични реакции.
  3. Пряко повишават антистресовата резистентност.
  4. Активират неспецифичната приспособимост на организма.
  5. Компенсират отпаднали специфични функции.
12. Етиологията е наука за :
1. Механизмите – генератори на болестта.
  2. Причините и условията за възникване на болестите.
  3. Типовете патологични процеси.
  4. Наследствената предиспозиция към увреждащите фактори.
  5. Усложненията по време на боледуване.
13. Компенсацията представлява :
1. Реакция на организма на извънреден дразнител.
  2. Защитна бариера срещу увреждане.

3. Терминален отговор към увреждащи дразнители.
  4. Приспособително заместване на отпаднали функции и структури.
  5. Приспособително заместване на едни функции, с други.
14. Викарната компенсация е характерна за:
1. Кожата и лигавиците.
  2. Черния дроб и слезката.
  3. Гастроинтестиналния тракт.
  4. Симпатиковия и парасимпатикови отдели на ВНС.
  5. Бъбреците и белите дробове.
15. Патогенезата е наука за:
1. Причинността на болестите.
  2. Усложненията на болестта.
  3. Предпазването от болести.
  4. Болестотворното действие на средата.
  5. Механизмите на възникване, протичане и изход на болестите.
16. Патогенезата разглежда посочените въпросите, с изключение на:
1. Урбанизация, химизация, индустриализация на обществото.
  2. Роля на етиологичния фактор в патогенезата.
  3. Основни механизми за възникване на болестите.
  4. Причинно-следствени взаимоотношения при болестта.
  5. Взаимоотношения между функция /структура, местно /общо и специфично/ неспецифично.
17. Основното звено в патогенезата е това, което:
1. Противодейства на етиологичния фактор.
  2. Поражда и предшества останалите.
  3. Участва от началото до края на болестта.
  4. Универсално звено е за всички болести.
  5. 2, 3.
  6. 1, 2, 4.
18. Какви са взаимоотношенията между “местното” и “общото” в патогенезата:
1. “Общото” едностранно ръководи “местното”.
  2. “Местното” е автономно и независимо от “общото”.
  3. “Общото” и “местното” са тъждество.
  4. “Местното” и “общото” се намират в тясна връзка и взаимодействие.
  5. “Местното” еднопосочно детерминира “общото”.
19. За възникване на болестите причините са:
1. Задължителни фактори.
  2. Случайни нокси.
  3. Паралелни феномени.
  4. Следствени звена.

5. Странични ефекти.
20. За “ етиопатогенеза “ на дадено заболяване може да се говори, ако ролята на етиологичния фактор е:
  1. Пускова.
  2. Променлива.
  3. Постоянна от началото до края на болестта.
  4. Непостоянна в хода на болестта.
  5. Неизвестна.
21. Какво определя причината на болестта:
  1. Същественото, специфичното.
  2. Нехарактерното.
  3. Случайното.
  4. Външното.
  5. Неспецифичното
22. Локализацията (“ местното”) на болестта зависи от:
  1. Мястото – входната врата на етиологичния фактор.
  2. Пътищата на разпространение в организма.
  3. Локалната реактивност.
  4. Тропизмът на органа (тъканта).
  5. 1, 2, 3, 4.
23. Патогенезата е:
  1. Комплекс от несвързани звена.
  2. Интеграл от рискови фактори.
  3. Следова реакция от безвреден фактор.
  4. Сложна верига от причинно – следствени звена.
  5. Сложна верига от външни и вътрешни фактори.
24. За формирането на порочен кръг е необходимо:
  1. Образуване на самоусилваща се затворена патогенетична верига.
  2. Наличие на разклонена патогенетична верига.
  3. Формиране на хиперболична зависимост.
  4. Да има линейна патологична верига.
  5. Създаване на междинна патогенетична верига.
25. Водещите патогенетични фактори са:
  1. Специфични за дадена болест.
  2. Причинно независими.
  3. Следствени и не винаги с решаваща роля.
  4. По принцип общи за много заболявания.
  5. 3, 4.
  6. 1, 2, 4.

26. Към рефлексния механизъм на болестта не принадлежи:
1. Патологичният рефлекс.
  2. Некротичната и апоптозна клетъчна смърт.
  3. Патологична доминанта.
  4. Кортико – висцерален механизъм.
  5. Висцеро – висцерален механизъм.
27. Рисковите фактори стоят най-близо до:
1. Провокиращите фактори.
  2. Условията на болестта.
  3. Общочовешките инстинкти.
  4. Причините за болестта.
  5. Патологичните реакции.
28. Всяко клетъчно–тъканно увреждане се характеризира с:
1. Специфично активиране на клетките.
  2. Перманентна апоптоза.
  3. Отделяне на медиатори-сигнали на увреждането.
  4. Появата на нови по-устойчиви клетки.
  5. Еволюционно доразвиване на клетките.
29. За клетъчно-тъканното увреждане не е характерно наличието на:
1. Денатурация на мембранните протеини.
  2. Отделяне на лизозомни ензими.
  3. Натрупване на високо активни свободни радикали.
  4. Дефицит на антистресови клетъчни протеини.
  5. Ускорено развитие и диференциация на клетките.